

POSTANOWIENIE

Dnia 9 marca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Staryk

w sprawie z odwołania L. Ś.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddziałowi w Ł.
o rentę z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 9 marca 2022 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 28 października 2020 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

W wyroku z dnia 28 października 2020 r., sygn. akt III AUa (...), Sąd Apelacyjny w (...) – w sprawie z odwołania L. Ś. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddziałowi w Ł.– oddalił apelację ubezpieczonego od wyroku Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Ł. z dnia 25 listopada 2019 r., sygn. akt VIII U (...), w którym Sąd Okręgowy oddalił odwołanie ubezpieczonego od decyzji organu rentowego z dnia 13 lutego 2019 r., w której ZUS (...) Oddział w Ł. odmówił L. Ś. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową, ponieważ Komisja lekarska ZUS nie uznała L. Ś. za niezdolnego do pracy. Niniejszą decyzją uchylono decyzję organu rentowego z dnia 18 grudnia 2018 r.

Powyższy wyrok Sądu Apelacyjnego ubezpieczony zaskarżył skargą kasacyjną. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania wskazano,

że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W ocenie pełnomocnika skarżącego Sądy obu instancji - opierając się jedynie na kwestionowanej przez wnioskodawcę opinii biegłego dermatologa oraz fakcie przekwalifikowania się wnioskodawcy - przyjęły, że L. Ś. jest zdolny do pracy zgodnie z poziomem posiadanych kwalifikacji, a ze względu na długoletni brak kontaktu z alergenami zawodowymi stanowiącymi przyczynę wystąpienia u niego choroby zawodowej uzasadnione jest twierdzenie, że od 1 grudnia 2018 r. nastąpiła u niego trwała poprawa w przebiegu choroby zawodowej. Z takim rozstrzygnięciem nie zgadza się L.Ś. Wskazać bowiem należy, że Sądy obu instancji skupiły się przede wszystkim na okoliczności, że wnioskodawca pozostaje aktywny zawodowo (od 2006 roku), natomiast całkowicie pominęły aktualny stan jego zdrowia oraz fakt, że od ponad 30 lat, tj. nieprzerwanie od 22 września 1989 roku aż do 1 grudnia 2018 roku, miał on ustalone prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową wynikającą z wykonywania zawodu technika weterynarii. Warto podkreślić, że kolejni lekarze orzecznicy organu rentowego rozpoznawali u wnioskodawcy (aż do 2018 roku) chorobę zawodową, której objawy nie ustąpiły do chwili obecnej pomimo zastosowanego leczenia i przekwalifikowania się wnioskodawcy. Nadal pozostaje on pod stałą opieką dermatologa w związku ze stwierdzonym u niego zawodowym, kontaktowym, uczuleniowym zapaleniem skóry rąk, w związku z czym nadal aktualna jest przesłanka przyznania mu renty chorobowej z tytułu częściowej niezdolności do pracy spowodowanej chorobą zawodową.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna ubezpieczonego nie kwalifikuje się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do

rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Wniesiona w sprawie skarga kasacyjna zawiera wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadniony twierdzeniem, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). Nie można jednak uznać, że skarżący wykazał istnienie przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Wykazanie podnoszonej w skardze oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) – jako przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania – wymagałoby przedstawienia tego, w czym wyraża się „oczywista zasadność” skargi oraz argumentacji wykazującej, że rzeczywiście skarga jest oczywiście uzasadniona (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06 LEX nr 198531, z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 204/06, LEX nr 421035; z dnia 9 stycznia 2008 r., III PK 70/07, LEX nr 448289; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, LEX nr 448205; z dnia 3 kwietnia 2008 r., II PK 352/07, LEX nr 465859 i z dnia 5 września 2008 r., I CZ 64/08). Podczas, gdy dla uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla przyjęcia skargi do rozpoznania – z uwagi na jej oczywistą zasadność w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. – niezbędne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły, czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274; z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616; z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107; z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, LEX nr 490364; z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, LEX nr 491538 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 494134). W judykaturze podkreśla się, że przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz

sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 nr 13, poz. 230; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, LEX nr 442743; z dnia 11 kwietnia 2008 r., I UK 46/08, LEX nr 469185 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, LEX nr 494133 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 października 2013 r., III SK 11/13, LEX nr 1380967).

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie spełnia powyższych wymogów; nie wykazuje, aby w sprawie występował stan „oczywistej zasadności” skargi kasacyjnej w rozumieniu przepisu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Skarżący oczywistą zasadność jego skargi wiąże między innymi z twierdzeniem, że Sady obydwu instancji całkowicie pominęły aktualny stan jego zdrowia oraz fakt, że od ponad 30 lat, tj. nieprzerwanie od 22 września 1989 roku aż do 1 grudnia 2018 roku, miał on ustalone prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową wynikającą z wykonywania zawodu technika weterynarii. Poza prostą negacją stanowiska zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego w (...), w uzasadnieniu wniosku nie przedstawiono odpowiedniej argumentacji, którą pełnomocnik skarżącego wykazałaby walor oczywistej zasadności skargi kasacyjnej w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. W uzasadnieniu wniosku nie uwzględnia się stanowiska zaskarżonego wyroku w zakresie oceny spornej w sprawie kwestii - oceny przedstawionej szeroko w uzasadnieniu wyroku Sądu Apelacyjnego w (...).

Sąd drugiej instancji w uzasadnieniu swojego wyroku wskazał, że kwestią sporną w sprawie było ustalenie, czy ubezpieczony jest nadal, to jest po 30 listopada 2018 r., częściowo niezdolny do pracy w związku z chorobą zawodową w świetle art. 6 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1242), a tym samym, czy spełnia niezbędne warunki do przyznania dalszego prawa do renty z tego tytułu. Według Sądu drugiej instancji zebrany w sprawie materiał dowodowy w pełni potwierdza trafność stanowiska Sądu pierwszej instancji,

że L. Ś. z powodu schorzeń dermatologicznych powodujących chorobę zawodową nie jest niezdolny do pracy zgodnej z kwalifikacjami. Opinia biegłej dermatolog wydana w postępowaniu pierwszoinstancyjnym stanowi miarodajny i rzeczowy materiał dowodowy, została sporządzona przez biegłego o specjalności lekarskiej adekwatnej dla wypowiedzenia się co do stanu zdrowia skarżącego. Przedmiotowa opinia została uzasadniona w sposób rzetelny, z wyczerpującym odniesieniem się do wszystkich kwestii będących przedmiotem zlecenia jej opracowania. Zamieszczone w opinii wnioski końcowe zostały sformułowane w sposób jednoznaczny, brak jest w tym zakresie niejasności czy sprzeczności. Treść wniosków końcowych opinii biegłej dermatolog, koresponduje z zawartymi w tej opinii opisami badań przedmiotowych. Opinia sporządzona w niniejszej sprawie pełni odpowiada wymogom stawianym przez przepis art. 285 § 1 k.p.c., a skarżący w apelacji w żaden sposób nie podważył przedmiotowej opinii lekarskiej, ponieważ nie podniósł żadnych merytorycznie doniosłych zarzutów. Biegła lekarz dermatolog opracowując swoją opinię wzięła pod uwagę wszystkie wyniki badań, które istniały i były dostępne na dzień wydania opinii, a oceniając zdolność wnioskodawcy do pracy prawidłowo odniosła się do poziomu kwalifikacji zawodowych wnioskodawcy. Sąd drugiej instancji ponowiony w postępowaniu apelacyjnym wniosek o przeprowadzenie dowodu z opinii innego biegłego z zakresu dermatologii oddalił na podstawie art. 235 § 1 pkt 5 k.p.c. jako nieuzasadniony i zmierzający jedynie do przewlekłości postępowania. W jednoznacznej ocenie biegłej dermatolog stan czynnościowy skóry kończyn górnych wnioskodawcy z uwagi na skutki choroby zawodowej nie narusza sprawności organizmu w stopniu powodującym chociażby częściową niezdolność do pracy. Ubezpieczony w przeszłości wykonywał zawód technika weterynarii, jednakże dokonał przekwalifikowania, w 2006 r. ukończył studia wyższe z zakresu administracji i obecnie (po 30 listopada 2018 r.) jest zdolny do zarobkowania na wielu miejscach pracy na ogólnym rynku pracy. Stwierdzona w 1989 r. choroba zawodowa nie powoduje u wnioskodawcy obecnie obiektywnej utraty zdolności do zarobkowania zgodnie z posiadanymi kwalifikacjami określonymi wyższym wykształceniem administracyjnym. Zdaniem Sądu drugiej instancji przy ocenie niezdolności do pracy w myśl art. 12 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, o tej niezdolności nie przesądza wyłącznie ocena medyczna

stwierdzająca występowanie określonych jednostek chorobowych i ich wpływ na funkcjonowanie organizmu człowieka, tylko decydujące znaczenie ma ocena prawna dokonana w oparciu o okoliczności natury medycznej i okoliczności innej natury, w tym zwłaszcza poziom kwalifikacji ubezpieczonego, możliwości zarobkowania w zakresie tych kwalifikacji, możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne.

Z art. 6 ust. 1 pkt 6 ustawy wypadkowej wynika jednoznacznie, że renta z tytułu niezdolności do pracy spowodowanej chorobą zawodową przysługuje jedynie ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy wskutek choroby zawodowej. Oznacza to, że przesłanką nabycia prawa do tej renty nie jest sama choroba zawodowa, lecz spowodowana nią niezdolność do pracy. Brak takiej niezdolności wyklucza możliwość uzyskania z tego tytułu świadczenia. W związku z niespełnieniem jednej z przesłanek określonych w art. 6 ust. 1 pkt 6 ustawy o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych, warunkujących przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową, brak było podstaw do przyznania wnioskodawcy prawa do tego świadczenia.

Stwierdzając, że nie zachodzą przyczyny przyjęcia skargi, określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c.